

BESLUT
2021-09-29

Dnr: SU FV-1.1.3-2241-21

Områdesnämnden för humanvetenskap

Justitiedepartementet

Elisabeth Wåghäll Nivre
Vicerektor

Remissyttrande över Ett förstärkt skydd mot sexuella kränkningar (SOU 2021:43)

Områdesnämnden för humanvetenskap vid Stockholms universitet har ombetts inkomma med synpunkter på rubricerad remiss. Denna har remitterats till Juridiska fakulteten och Samhällsvetenskapliga fakulteten. Yttranden har inkommit från båda fakulteterna. De redovisas i bifogade bilagor och utgör områdesnämndens svar.

Bilagor:

- Juridiska fakultetens remissvar (Jur fak)
- Samhällsvetenskapliga fakultetens remissvar (Sam fak)

Elisabeth Wåghäll Nivre
Vicerektor

Karolina Alveryd
Utredare

Karolina Alveryd
Utredare
Juridiska fakultetskansliet

Områdesnämnden för humanvetenskap

Remiss: Ett förstärkt skydd mot sexuella kränkningar (SOU 2021:43)

Inledning

Utredningens huvuduppdrag i aktuellt betänkande var att se över bestämmelsen om sexuellt ofredande och överväga om ett grovt brott bör införas, att analysera och se över principerna för och bestämmelserna som rör straffansvaret för sexualbrott på distans samt för utnyttjande av barn för sexuell posering, att analysera om samlagsbegreppet i 6 kap. brottsbalken behöver förändras, att se över straffskalorna för sexualbrotten i 6 kap. brottsbalken och lämna förslag på de förändringar som kan behövas för att dessa i tillräckligt mån kan spegla brottets allvar, och utreda vissa frågor om spårsäkring efter sexualbrott. Genom ett tilläggsdirektiv omfattar uppdraget även att föreslå förändringar i straffskalan för köp av sexuell tjänst, som innebär att minimistraffet höjs från böter till fängelse. Utredningens betänkande är över 500 sidor långt, och tillkommer till de många andra reformarbeten som relativt nyligen har genomförts eller föreslagits gällande sexualbrotten. Juridiska fakultetsnämndens synpunkter fokuserar på vissa delar i förslaget och redovisas i det följande.

Allmänna synpunkter gällande förslaget

Förändring i samlagsbegreppet i våldtäktsbrottet

Utredningen föreslår att våldtäktbestämmelsen i 6 kap. 1 § brottsbalken ändras till att innefatta orden ”vaginalt, analt eller oralt” före ordet samlag. Den nuvarande formuleringen i 6 kap. 1 § brottsbalken innehåller endast ordet samlag och det har traditionellt ansett omfatta endast vaginala samlag. Utredningen motiverar sitt förslag till utvidgning bland annat ur ett könsneutralitetsperspektiv, ett mångfaldsperspektiv och ur en pedagogisk synvinkel, samt även med att hänvisa till rättspraxis.¹ Utredningen noterar dock att bestämmelsen i sin nuvarande form fungerar bra, vilket gör att fakultetsnämnden ställer sig frågande till det egentliga behovet att genomföra ändringen. Oavsett de möjligen goda grunderna, så kan förändringen av olika rekvisit i själva lagtexten på ett överordnat plan resultera i en mer kasuistisk strafflagstiftning som dessutom riskerar att

¹ Se utredningens kap. 4.

behöver uppdateras alltför ofta. Att bedriva symbolpolitik och att förändra välfungerande rekvisit i gällande straffrättsliga bestämmelser ter sig således mindre motiverat och mindre nödvändigt. Här ställer sig fakultetsnämnden även kritiskt till att 2018 års grundläggande förändringsarbete inte tog sig för att göra även denna bedömning om samlagsbegreppet bör förändras i lagtexten. Straffrättsliga bestämmelser bör inte ändras alltför ofta och inte alltför tätt.

Sexualbrotten på distans

Sexualbrott kan begås på flera olika sätt, och distansbrotten har utredningen speciellt uppmärksammat. Med sexualbrott som begås på distans avses brott som begås utan att gärningspersonen och offret befinner sig på samma fysiska plats. Gärningspersonen kan till exempel ta del av den sexuella handlingen som offret utför via internet eller på annat liknande sätt. Det finns ett visst behov av att se över regleringen av distansbrott när det gäller sexualbrotten, på grund av både brottsutvecklingen och den tekniska utvecklingen. Att många av dem som utsätts för sexualbrott på distans är barn gör att fakultetsnämnden ser i ett generellt perspektiv positivt på förslag som innebär att barns rätt och möjligheter till skydd stärks. I denna del har också utredningen gjort en förtjänstfull genomgång av utvecklingen speciellt i rättspraxis som visar på ett eventuellt behov av bredare skydd.² Det kan även noteras att förslagen gällande distansbrotten inte i sig utgör nykriminaliseringar, vilket är positivt. Utredningens förslag att skriva in, vid sidan av genomföranderekvisitet i straffbestämmelserna om våldtäkt, sexuellt övergrepp, våldtäkt mot barn, och sexuellt övergrepp mot barn, ett straffrättsligt ansvar för den som genom olaga tvång eller annars på ett otillbörligt sätt förmår någon som inte deltar frivilligt, eller på motsvarande sätt förmår ett barn under 15 år eller i förekommande fall 18 år, att företa eller tåla en sexuell handling, tillstyrkes således.

En ny grad av sexuellt övergrepp (mindre grovt)

Utredningen föreslår att i andra stycket i bestämmelsen om sexuellt övergrepp införs en särskild straffskala för sexuellt övergrepp som är mindre grovt. Avsikten är, enligt utredningen, att den ska tillämpas endast i undantagsfall där omständigheterna klart avviker från vad som normalt är fallet. Brottet sexuellt övergrepp innefattar gärningar av skiftande karaktär och därför föreslår utredningen att det ska införas en särskild straffskala för sexuella övergrepp som är mindre allvarliga.³ Fakultetsnämnden ser att underlaget för utredningens beslut är något svårtolkat, med tanke på att bestämmelsen om sexuellt övergrepp ändrades vid 2018 års reformarbete och statistiken som finns inte är enkel att överskåda. Fakultetsnämnden ställer sig därför frågande inför behovet av denna ytterligare ändring, speciellt med tanke på att bestämmelsen inte har tillämpats speciellt mycket i praktiken (så att slutsatser kan göras därefter).

Liknande kommentarer kan göras gällande införandet av en ny grad av brottet utnyttjande av barn genom köp av sexuell handling, mindre grovt brott. Den särskilda straffskalan för mindre grovt brott anser utredningen kunna användas till exempel vid situationer där ersättning i någon form förekommit men där offret är nära 18 års ålder och omständigheterna även i övrigt är sådana att straffvärdet är lågt.⁴

² Se utredningens kap. 5.

³ Se utredningens kap. 8.10.

⁴ Se utredningens kap. 8.16.

Gemensamt för båda dessa brottstyper är att man föreslår att minimistraffet för brottet av normalgraden höjs, och att ett mindre grovt brott införs. Att införa mindre grova brott på detta sätt, som en möjlighet att ”justera”, snarast i bemärkelsen parera för, tidigare eller nu föreslagna straffskärpningar anser fakultetsnämnden inte är ett välfungerande sätt att lagstifta (det påstådda behovet av en mildare variant skapas av höjningen av (minimi)straffet för normalvarianten). Fakultetsnämnden förespråkar försiktighet och att de grundläggande principerna för påföljdssystemet respekteras (se nedan).

Förändringar i straffskalorna och höjda straff

Fakultetsnämnden delar utredningens uppfattning att sexuella kränkningar är allvarliga och att denna allvarlighet även ska återspeglas i straffskalorna. En annan fråga är dock hur detta ska göras, och om straffhöjningar alltid är nödvändiga och proportionerliga. Fakultetsnämnden håller med om synpunkterna som framförs i det särskilda yttrandet, att det saknas tillräckliga skäl för vissa av de föreslagna straffskärpningarna. Speciellt avsaknaden av empiriskt stöd för att straffskärpning skulle vara ändamålsenlig för att minska sexualbrottsligheten och att straff som utgör statens yttersta maktmedel endast ska användas när det finns starka skäl för det.⁵

Med tanke på humanitetsprincipen och proportionalitetsprincipen anser fakultetsnämnden i linje med det särskilda yttrandet att straffskärpning generellt bör föregås av noggranna överväganden och endast genomföras om det *inte* finns starka skäl att inte genomföra dessa. För våldtäktsbrottet håller fakultetsnämnden således med det särskilda yttrandet och anser att straffskärpningen inte är tillräckligt motiverad och heller inte tar hänsyn till utvecklingen av våldtäktsbrottet som sådant.⁶ Ett höjt minimistraff för våldtäkt riskerar att vidden i straffmätningen minskar och såsom även påpekat i det särskilda yttrandet, att en större del av påföljderna hamnar nära straffminimum. Detta kan vara problematiskt utifrån proportionalitetsprincipen. Fakultetsnämnden ser också att lagstiftaren istället för att straffskärpning vid våldtäktsbrottet kunde ha fokuserat på möjliga tillämpningsproblem som uppstått i och med den relativt nya formuleringen.⁷ I likhet med särskilda yttrandet anser fakultetsnämnden att detta även får bäring i förhållande till de andra, i utredningen föreslagna straffskärpningarna. För att behålla proportionaliteten i påföljderna för sexualbrotten bör således straffen för de andra brotten lämnas oförändrade.

Sammanfattning

Sammantaget anser fakultetsnämnden att utredningen har sina meriter, men också sina brister. Gällande förändringen av samlagsbegreppet anser fakultetsnämnden att införandet inte är nödvändigt, och avstyrker således det som föreslås i utredningen. Fakultetsnämnden tillstyrker däremot utredningens förslag gällande distansbrotten och de förändringar som där föreslås. När det gäller införandet av mindre grova brott, som sannolikt är en följd effekt av straffskärpningar (både tidigare och nu föreslagna), avråder fakultetsnämnden lagstiftaren från att införa alltför kasuistisk lagstiftning och från att skärpa straffen. De brister som finns i utredningen rörande straffskärpning och höjda straff har pekats på ovan. Fakultetsnämnden anser sammanfattningsvis att det finns övervägande skäl mot utredningens förslag gällande straffskärpningar.

⁵ Om straffskärpningarna, se utredningens kap. 8, och yttrandet se s. 509-514 i utredningen.

⁶ Se närmare SOU 2021:43 s. 510-511.

⁷ Här åsyftas “inte deltar frivilligt” rekvisitet och dess ambiguitet.

Fakultetsnämnden vill också påminna om att genomförandet av straffrättslig lagstiftning inte slutar vid införandet av ett straffstadgande. Arbetet med en viss lagstiftningsprodukt är inte avslutat eller fullbordat genom att ett avståndstagande bestående av strafflagstiftning införts. Fakultetsnämnden avråder från att lagstifta alltför kasuistisk strafflagstiftning generellt och även från att höja straffen gällande sexualbrotten såsom föreslaget i utredningen.

Yttrandet har på fakultetsnämndens uppdrag beslutats av dekan, professor Jessika van der Sluijs. Yttrandet har beretts av universitetslektor Annika Suominen. Föredragande har varit utredare Karolina Alveryd.

Jessika van der Sluijs

Karolina Alveryd

Stockholms
universitet

Dnr: SU FV-2241-21

2021-09-17

Anders Nilsson
Samhällsvetenskapliga fakultetskansliet

Yttrande över Justitiedepartementets betänkande Ett förstärkt skydd mot sexuella kränkningar SOU 2021:43

Samhällsvetenskapliga fakulteten har getts möjlighet att lämna synpunkter angående Justitiedepartementets betänkande Ett förstärkt skydd mot sexuella kränkningar SOU 2021:43.

Remissen har besvarats av Kriminologiska institutionen och utgör fakultetens svar.

Detta beslut har fattats av dekanus Yvonne Svanström, föredragande har varit handläggare Anders Nilsson.

Samhällsvetenskapliga fakultetsnämnden

Stockholms
universitet

Kriminologiska institutionens remissvar på

SOU 2021:43, *Ett förstärkt skydd mot sexuella kränkningar*.

Remissvaret begränsas förutom några allmänna synpunkter till förslagen att höja minimistrafvet för våldtäkt från 2 till 3 år, förslaget att avskaffa böter i straffskalan för köp av sexuell tjänst och straffskärpningen för sexualbrott på distans.

Sammanfattning av remissvaret

Kriminologiska institutionen avvisar förslagen att höja minimistrafvet för våldtäkt från 2 till 3 år och för köp av sexuell tjänst från böter till fängelse. Institutionen avstår från att ta ställning till förslaget om straffskärpning vid distansbrott. Skälen till institutionens ställningstagande här är att olika problem med straffskärpningarna inte beaktats av utredningen. De rör frågan om ekvivalens, utvidgningen av våldtäktsbegreppet och risken för ytterligare straffskärpningar som en konsekvens av lagstiftningsförslagen.

Direktiven

Direktiven till utredningen följer den nya trenden för direktiv där det inte är en fråga som ska utredas utan att resultatet bestäms redan från början. I detta fall ska straffminimum för våldtäkt och köp av sexuell tjänst höjas. Enligt direktiven ska utredningen även oavsett ställningstagande lämna förslag till ett nytt brott, grovt sexuellt ofredande.

Direktiven anger som ett skäl till att straffen för sexualbrott bör skärpas vikten av ekvivalens och proportionalitet, här i förhållande till andra våldsbrott. Detta skäl för straffskärpningar har blivit allt vanligare i direktiv till utredningar. Regeringen skaffar sig med detta argument ett *perpetuum mobile* för straffskärpningar. På vilket sätt straffen för sexualbrott och särskilt våldtäkt inte är ekvivalent med straffen för t.ex. våldsbrott anges dock inte.

Ett annat skäl för behovet av straffskärpning som anges i direktiven är "den förändrade synen på sexualbrott som kommit till uttryck i den allmänna debatten". Vad detta närmare syftar på är oklart. Om direktiven här menar en förändring av det allmänna rättsmedvetandet saknas empiriskt stöd för ett sådant påstående. Även om det över en längre tidsperiod är rimligt att hävda att den allmänna synen på kränkning av den sexuella integriteten skärpts, finns det alltså inte empiriska belägg för att en sådan förändring av det allmänna rättsmedvetandet motsvarar den höga takt varmed straffen under senare tid skärpts för olika sexualbrott.

Enligt direktiven för köp av sexuell tjänst ska böter utmönstras ur straffskalan. Som ett skäl för straffskärpningen slås fast att köp av sexuell tjänst "ska inte förekomma i vårt samhälle".

Det är något oklart vad detta påstående implicerar. Ska det förstås som att varje straffskärpning är motiverad eftersom Sverige ska bli prostitutionsfritt? Skiljer sig här köp av sexuell tjänst från andra brott?

Ett ytterligare skäl för straffskärpning är att "prostitution utgör (...) ett allvarligt hinder mot social jämlikhet och jämställdhet mellan könen". Om det är strafflagstiftningens uppgift att bidra till dessa allmänna politiska mål, öppnas möjligheten för kraftiga straffskärpningar för andra brott och även för kriminaliseringar. En fråga som inställer sig är också varför ett brott som hotar så centrala politiska värden ska ha ett straffminimum som innebär endast 14 dagars fängelse. Varför inte 6 månader, 1 år eller ännu högre straffminimum?

Våldtäkt

Sedan början av 1980-talet har straffet för våldtäkt höjts eller våldtäktsbegreppet utvidgats sex gånger. Den föreslagna straffhöjningen innebär om den blir lag en sjunde förändring av våldtäktsbrottet i en mer straffande riktning under fyra decennier.

Utredningen argumenterar väl för varför straffminimum för våldtäkt inte bör höjas. Den skärpta synen på sexualbrott har redan fått genomslag i lagstiftningen. En höjning av minimistraffet för våldtäkt till 3 år skulle innebära det klart högsta minimistraffet för ett brott av normalgraden i brottsbalken. En generell straffskärpning bedöms heller inte leda till minskad brottslighet – något som gör betänkandets titel, "Ett förstärkt skydd mot sexuella kränkningar", lite märkligt. Trots detta föreslår utredningen en höjning av minimistraffet. Det enda skäl som anges är att riksdagen står bakom en sådan skärpning. Om detta är ett tillräckligt skäl förefaller utredningen vad gäller våldtäkt överflödigt. Det skulle ha räckt med att en departementstjänsteman ändrat siffran 2 till 3 i lagtexten och sedan presenterat propositionen.

I det särskilda yttrandet i utredningen visas väl att hänvisningen till ekvivalens i förhållande till andra brott framstår som skäligen godtycklig och t.o.m. orimlig. Minimistraffet för grov misshandel är 1 ½ års fängelse. Det särskilda yttrandet återger skälen för att en misshandel ska anses som grov: "... det (ska) särskilt beaktas om gärningen var livsfarlig eller om gärningsmannen har tillfogat en svår kroppsskada eller allvarlig sjukdom eller annars visat särskild hänsynslöshet eller råhet (3 kap. 6 § BrB)". Dessa rekvisit ställs mot en inte ovanlig dom för våldtäkt som består av "fingrar i underlivet". När nu utredningen föreslår ett straffminimum för våldtäkt som innebär ett dubbelt så långt fängelsestraff för våldtäkt som för grov misshandel, lägger man också upp till direktiv för en straffskärpning av grov misshandel med hänvisning till ekvivalens i förhållande till våldtäkt.

Utredningen har inte kunnat presentera rimliga skäl för varför minimistraffet för våldtäkt ska höjas. Utredningen har heller inte tillräckligt angett de negativa konsekvenserna av en höjning av straffminimum. Kriminologiska institutionen ansluter sig i denna fråga till det särskilda yttrandet.

Köp av sexuell tjänst

Enligt direktiven ska böter utmönstras ur straffskalan för köp av sexuell tjänst. Som skäl anges bl.a. att brottet innebär skador för såväl den enskilda som för samhället. Direktiven

bygger då på ett antagande att en höjning av straffminimum minskar köpen av sexuell tjänst. Om en sådan effekt kan förväntas behandlas inte av alls av utredningen.

Utredningen hänvisar upprepade gånger till att uppdraget är att slopa böter i straffskalan. I så fall behövs inga ytterligare argument utan utredningens uppdrag blir bara att hitta en juridisk form för detta. Dock anser sig utredningen nödgad att ge ytterligare stöd åt höjningen av minimistraffet. Köp av sexuell tjänst sägs därför innebära ett hänsynslöst och cyniskt utnyttjande av andra människor och en kränkning av den prostituerades människovärde. Det må så vara, men gällde inte detta även tidigare? Har det skett någon förändring i allmänhetens syn på köp av sexuell tjänst eller har de allvarigare fallen av brotten ökat?

Utredningen anför även här ekvivalensargumentet. Att böter är straffminimum antas bero på att det vid kriminaliseringen också var straffminimum för förförelse av ungdom. Då böter nu utmönstrats ur straffskalan för detta brott, ser utredningen det som rimligt att så sker också för köp av sexuell tjänst. Detta är ett ytterligare exempel på hur skärpning av straffet för ett brott blir ett argument för att också skärpa straffet för ett annat brott. Utredningen tar inte upp problemet med denna typ av argumentering. Utredningen för heller inte något mer principiellt resonemang om det rimliga i att köp av sexuell tjänst nu ska leda till fängelse.

Kriminologiska institutionen anser inte att tillräckliga skäl getts för en höjning av straffminimum för köp av sexuell tjänst.

Sexualbrott på distans

Utredningen anger att den tekniska utvecklingen har lett till att internet blivit en plats för utnyttjande av människor, barn och unga vuxna. Detta bekräftas av olika barnrättsorganisationer i Sverige, till exempel ECPAT och Netclean. Nätbrott är svåra att upptäcka och precis som med andra sexualbrott, träder de flesta offer av sexualbrott på distans inte fram eller anmäler.

Utredningen har identifierat att nuvarande lagstiftning ger ett tillräckligt skydd för sexualbrott på distans (våldtäkt och sexuellt övergrepp). Dock pekar utredningen på att det straffrättsliga skyddet vid distansbrotten är alltför begränsat när det gäller gärningar då förövaren inte tagit del av det sexuella övergreppet i realtid utan först efteråt tittar på en översänd video. Förövaren kan då inte dömas för det allvarligaste sexualbrottet, våldtäkt.

Utredningen formulerar ett antal principer som bör gälla för straffansvaret för alla sexualbrott på distans:

- Det bör inte ha någon betydelse vem som utför den sexuella handlingen;
- Det bör vara graden av kränkning som avgör rubriceringen;
- Det bör inte krävas närvaro i realtid;
- Brottsfullbordandet vid distansbrotten bör inte förutsätta att övergreppet dokumenterats.

Sexualbrott på distans kan härmed dömas som det allvarligaste sexualbrottet och med det nya straffminimum som utredningen föreslår.

Sexualbrott mot barn är ett särskilt allvarligt brott som det finns starka skäl till att ge ett straffrättsligt skydd. Utredningen hänvisar till forskning att skadorna för barnet är likartade där barn på distans tvingas utföra sexuella handlingar på sig själva oavsett om det sker i realtid eller inte. Utredningen anger också flera fall där förövaren beställt sexuellt övergrepp på barn från vuxna i ett fattigt land. Övergreppet skedde i realtid men hade naturligtvis även i fall av en översänd video varit mycket allvarligt och betingat ett högt straffvärde.

Det kan framstå som stötande för rättskänslan att två lika handlingar ges olika brottsrubricering och att straffskalorna blir olika om brottet äger rum i realtid eller efter en fördröjning. Detta talar för utredningens förslag. Samtidigt finns problem med detta förslag. En handling kommer nu att betecknas som våldtäkt där det varken föreligger fysisk närhet eller visuell kontakt i realtid. Våldtäktsbegreppet fjärras nu ytterligare från en allmän förståelse av vad detta övergrepp innebär. Det hänger samman med att det sexuella övergreppet via video i realtid nu bedöms som våldtäkt. Redan detta är dock ett exempel på en utsträckning av våldtäktsbegreppet som inte är oproblematiske.

Ett annat problem med utredningens förslag är att det inte är klart vilka fall som åsyftas då det gäller vuxna och som nu ska bedömas som våldtäkt med åtföljande straffskala. Likaså är förslaget att brottets fullbordan inte bör förutsätta att övergreppet dokumenteras oklart. Om brottsoffret inte skickar videon eller om förövaren ångrar sig och inte vill ha inspelningen, ska ett sådant fall ändå bedömas som våldtäkt?

Möjligheten att ge höga straff för sexuella övergrepp på distans utan att de sker i realtid finns redan. Grovt utnyttjande av barn för sexuell posering kan nu ge sex års fängelse. Detta brott har samma straffmaximum som våldtäkt. Det är straffminimum som skiljer. Om sexuella övergrepp på distans som inte sker i realtid ska bedömas som våldtäkt innebär det att straffminimum med det nya förslaget till straff för våldtäkt höjs från sex månader till tre år, dvs. en höjning med sex gånger.

Kriminologiska institutionen anser att det finns skäl för utredningens förslag till straffskärpning för sexuella övergrepp som sker genom video men inte i realtid, men att ett antal problem med en sådan straffskärpning inte beaktats. Institutionen avstår därför att ta ställning till förslaget.

Straffsystemets principer

Det särskilda yttrandet i utredningen inleds med att ange en central princip för straffsystemet: "En utgångspunkt vid övervägandet av förstärkningar av det straffrättsliga skyddet är i vad mån en straffskärpning svarar mot de principer som vårt nuvarande straffsystem vilar på. Enligt humanitetsprincipen bör straff, som utgör statens yttersta maktmedel mot medborgarna, endast användas när det finns starka skäl för det, och det lidande som straffet tillfogar den enskilde bör inte vara större än vad som är absolut nödvändigt".

Utredningen föreslår straffskärpningar för åtta sexualbrott. Detta sker i en situation av kraftig accelererande kriminalisering och straffskärpning och inte minst vad gäller sexualbrotten och andra brott mot person. Utredningen beaktar inte denna historiskt exceptionella utveckling eller kostnaderna, i vid mening, för denna utvidgning av

strafflagstiftningen. Om expertutredningar ska utgöra ett tillskott till den allmänna debatten måste de uppvisa självständighet i förhållande till den politiska makten och hävda grundläggande juridiska principer.

Slutsats

Kriminologiska institutionen anser inte att utredningen gett rimliga empiriska, juridiska eller principiella skäl för att höja minimistraffet för våldtäkt från 2 till 3 år och för köp av sexuell tjänst från böter till fängelse och avvisar därför dessa förslag. Institutionen anser att det finns skäl för utredningens förslag till straffskärpning för sexuella övergrepp som sker genom video men inte i realtid genom att likställa detta brott med dem som sker i realtid. Ett antal problem med en sådan straffskärpning har dock inte beaktats varför institutionen avstår från att ta ställning till förslaget.

Remissvaret har beretts av Polina Smiragina-Ingelström och Henrik Tham.